

Illustreret Familienblad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter

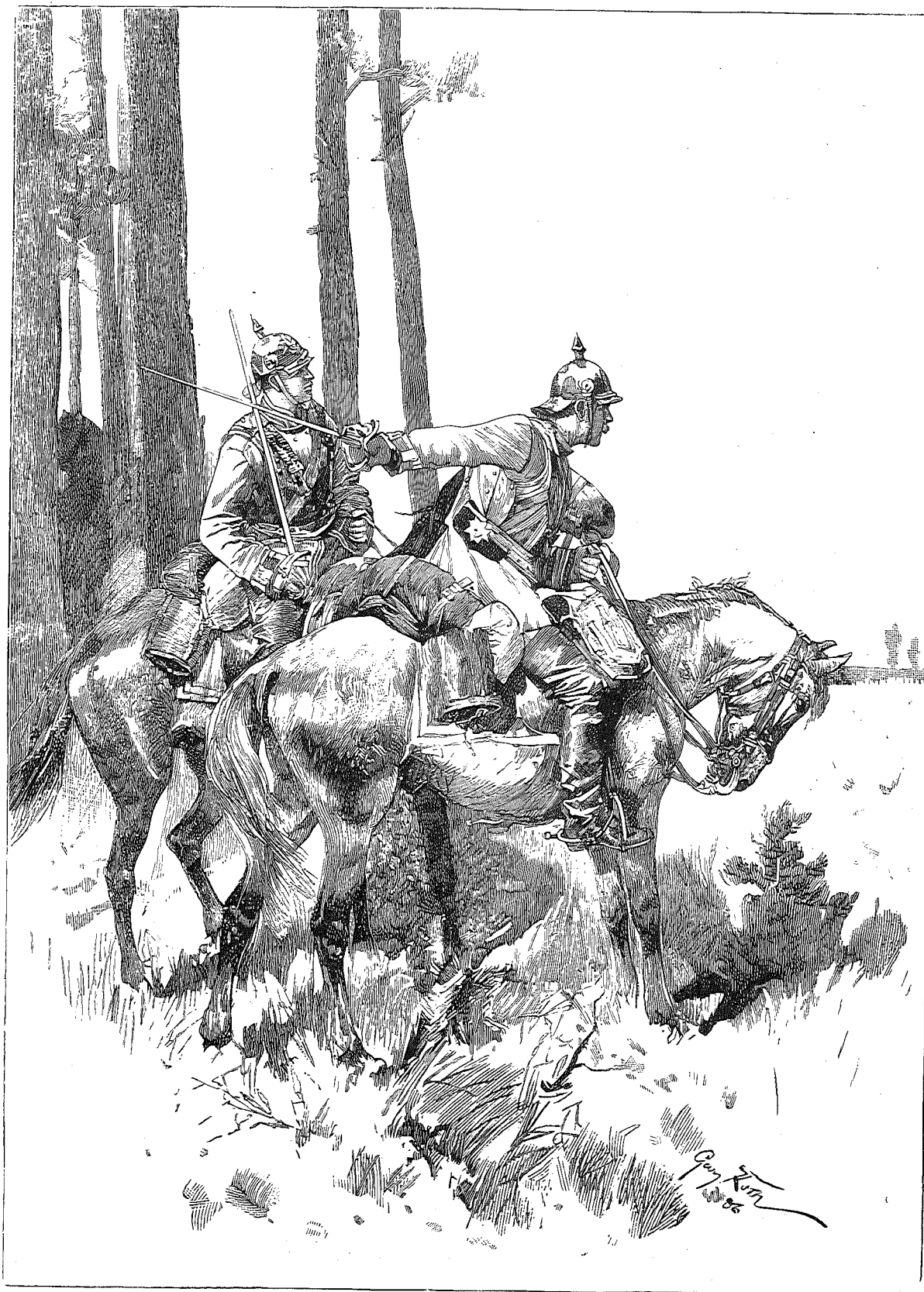
Nr. 32.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstud

Den 12te August 1893.

Illustreret Familienblad
efstøbeberes af C. Bultberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Fiende i Sigte.

Ole P. Western
J. 1893

Hvem er hun?

af
Fannie T. Gould.

ved D. B.

Eftertrykt forbyhdes.

(Sluttning.)

Miss Debbs's Brev var fuldt af Nyheder og meget karakteristisk. Bedstemama var rast og fornøjet; men Børnene havde ondt for at vænne sig til det indskrænkede Gaardsrum, de havde i Byen. Dora kofetterede med to unge Mænd, taabelige begge to, men det morede hende — Dora — og fik Tiden til at gaa. „Men jeg savner Dig, Barn," sluttede hun Brevet. „Naar Du har Tid, send mig da nogle Linier og fortæl om Dig selv, din Fader, Dommer Gray og Kaptejn Rex. Pash siger, jeg maa sende hendes Brev, som Dora har skrevet efter hendes Diktat, og da det er hende selv fra først til sidst, lægger jeg det indeni. Gud velsigne Dig og dine.

Din hengivne

Deborah Frojt."

Marjorie læste højt Pash's Brev for sin Fader, og de fik sig begge en hjertelig Latter.

„Kjære Miss Daisy — Marjorie!

Chloe bagte Kager Lørdag, og vi havde en god Søndag. Jeg lavede Grød af mine Kager. En sort og hvid Gris grynter med korte Ven. Jeg har en graa Høne med smaa Kyllinger, gule hver og en. Susste er min nye Barnepigge; hun er hvid, men ikke saa vakker som Silvy. Buck sidder i Sofaen, og naar han gaar, kan han ikke vende sine Tær udad. Han finder det vanskeligt med sine N'r, just ligesom da Du var her. Vi børster vore Tænder med Kul og Vand i en Kop med blaa Striber."

Saa fulgte Billedet af Grisen, som grynter, tegnet af hende selv, og tilslut: „Hils Kaptejn Rex og Dommer Gray og din nye Papa og, Kjære, kom til os og tag med Dig din gamle Serafina. Min Serafina lever vel.

Din hengivne Elsker

Pash."

„Det var et godt Brev, Marjorie," sagde Generalen og lo hjertelig af Grisens Billede. „Mind mig paa, at jeg skal sende Pash en Duffe, og sig, at din nye Fader selv vil give den Navn."

General Elive og Marjorie ankom til Dommer Gray tidlig en Eftermiddag den følgende Uge. Det havde været en underlig Rejse for Marjorie med alle dens Minder, og hun fortalte sin Fader om, hvor bange hun havde været for Dampen og om sine Erindringer fra den første Gang, hun rejste den Vej.

Da Dommer Gray mødte dem og førte dem til Vognen, stod en Mand med et venligt brunt Ansigt og store Hænder og holdt Vogn døren oppe.

„Barney! min kjære, gamle Barney!" og Marjorie havde sine Arme om Halsen paa ham og kysede ham, før han kunde sige et Ord.

„O, det er hende selv," sagde den stakkels Fyr saa overrasket, at han hulkede af Rørelse. „Margie, det samme varme Hjerte har hun — at kysse saadan en som mig! Men jeg maa bede Dem om Forladelse, Sir," sagde han og tog Hatten af for General Elive, „fordi jeg kalder den unge Dame ved det gamle Navn. Men hun er just saadan, som hun var."

„Og hvorfor skulde Du ikke kalde mig Margie?" spurgte hun. „Han var saa god mod mig, Papa; han hjalp mig saa ofte, naar Judi var slem. Jeg er saa glad ved at se Dig, Barney."

„Jeg kunde ikke overtale ham til at blive hjemme," sagde Dommeren, da de førte bort. „Han sagde, at han vilde staa ved Vognen, og hvis Margie ikke vilde snakke til saadan en som ham, saa vilde han aldrig mere komme i hendes Vej."

„De maatte kjende mig for godt til at tro saadant," sagde hun. „Jeg er saa glad over, at jeg mødte ham, som jeg gjorde, skjont Papa rigtignok i Begyndelsen saa lidt forfærdet ud. Kjære Barney," og hun stred for at holde Taarerne tilbage, men Synet af Miss Rachels Kappebaand og den saa vel

kjendte Trappe afbrød just itide hendes Tanker, og hun sprang op og hilste den gamle Dame kjærligt.

Marjorie længtes efter at vide, hvor Rex var, men en uforklarlig Følelse bandt hendes Tunge, det var derfor en ubeskrivelig Lettelse at høre Miss Rachel sige til sin Broder, at der var et Telegram fra Kaptejn.

„Alt vel, han kommer med næste Train," sagde Dommeren, idet hans Dine løb henover Telegrammet. „Jeg ved ikke, hvad Du vil sige dertil, Marjorie, men jeg har indbudt nogle Folk til aftens."

„Jeg tænker, jeg faar taale det," sagde Marjorie muntert. „Tænk et Selstak, Papa."

„Nej, kun Familien og vore Venner her; jeg kunde ikke undgaa det, Marjorie. Der var alle Udfigter til, at jeg vilde faa mit Hus belejret alligevel, saa var det ligesaa godt at lade dem komme alle paa en Gang. Maakte saa det vil behage Deres Naade efter Theen at gjøre Toilette?"

„Hvis der ikke forlanges Baldragt — ja!"

„Vil De tro det, Dommer," sagde General Elive leende. „Jeg har den største Vanskelighed med at faa dette Barn til at bære andet end brun Merino —"

„Papa, Du burde lade vore smaa Stridsponter være mellem os selv. Dommer Gray, han er den vanskeligste og forsængeligste Papa, De nogeninde kan tænke Dem."

Miss Rachel smilede; Marjorie med denne friske Farve og Dine straalende af Munterhed og Liv var et nyt Skue.

Lidt senere tog hun hende med ovenpaa, ikke til hendes gamle Værelse, men til et paa Forsiden, der fik Marjorie til at føle sig meget gammel og lig en Gæst; og der stod Jane og nejede, meget fornøjet over at se hende igjen.

Det var et Under, at Marjorie fik gjort et ordentligt Toilette den Aften; og det var viselig Janes Skyld og ikke hendes, at alt var, som det skulde være, og intet tilbage at ønske, da hun stod færdig til at vise sig i Selstaket. Men hun var i en alt andet end rolig og selvbeherstet Stemning, da hun gik ned, hun stjændte paa sig selv for sin Taabelighed og besluttede at gaa ind i Bibliotheket for at blive rolig og fattet, førend hun underkastede sig sin Faders kritiske Blik. Men hendes Forvirring vandt mærkelig nok aldeles, da hendes Dine faldt paa Rex, der stod og levede sig til Kammen isærd med at trække sine Håndsker paa, og det var et barnligt Smil, der mødte hans Dine, da han vendte sig og saa hende paa Dørtrinet.

„Marjorie!" Rex havde tænkt paa saa meget, han vilde sige; men i det Øjeblik, han saa den lille Skikkelse i hvidt, glemte han det altsammen, gik hurtigt et Par Skridt henimod hende, og idet han saa hende ind i de klare, graa Dine, sagde han: „Er dette min lille Hustru?"

Det gulløkkede Hoved bøjede sig ned, til det hvilede paa hans Skulder, og hun sagde neppe hørligt: „Ja, Regie!"

Det var alt. Mr. Grays Stemme lød i Gangen, og Marjorie forsvandt gennem Døren til Selstaksværelset.

„Hvor blev vor Gyldeaf af?" spurgte han skjælmst.

„I Selstaksværelset," svarede Rex og gjengjældte hans skjælmst Blik, men tog saa pludselig sin Fader om Halsen og gav ham en rigtig Bjørneomfavnelse. „Jeg er den lykkeligste Fyr i de forenede Stater, det vil jeg gaa og sige General Elive — der kommer Tante Helene og Lilly."

Rex maatte glemme sin Henrykkelse og være elstverdig mod sine Paarørende. De var der allesammen — alle vore gamle Venner; og da Marjorie stod ved Siden af sin Fader og tog imod dem, havde hun vanskeligt for at holde sine Taarer tilbage; men Dommer Gray holdt sig nær hende og var altid færdig med sin muntre Spøg, og Rex afværgede paa sin rolige Naade alle betydningsfulde Hentydninger og Blikke, saa, da den første halve Time var overstaaet, var hun istand til at glæde sig i det altsammen.

Hvor Bedstemama Livingstone kysjede sin gamle Dindling, og hvor glad hun blev, da Rex kom bag hendes Stol og hvistede hende en Nyhed i Øret! Hendes gamle Ansigt straalende af Fryd.

Der var Mrs. Marston og Lilly, den første overvældede General Elive med Komplimenter og Kos over hans Datters Skjønhed og Ynde; Mrs. Edmund Livingstone og Meta, vor glade, kjærlige Meta, der slængede Armene om Marjories Hals og kysjede

hende saa mange Gange, at Rex erklærede, at han var jaloux.

Hele Familien var der og den venlige, trivelige Miss Brooks, samt Mr. og Mrs. Whyder. Hvor glad Marjorie var ved at se dem alle! Hun besluttede aldrig at lade Mr. Whyder faa vide noget om, hvor grusomt Horace havde behandlet hende. Hun vidste ikke, at Dommer Gray alt havde berettet ham det.

De havde en rigtig munter, hyggelig Aften, og just som Rex havde faaet Generalen plaieret henne i en Krog, hvor han beskedent fremkom med sin Begjæring om hans lille Datters Haand, ankom der en ny Gæst — Mr. Stevens.

„Jeg fandt Deres Billet paa Bordet," da jeg kom hjem, min kjære Dommer, det var noget sent, saa jeg havde neppe Tid til at gjøre mit Toilette for at naa sidste Train. Miss Marjorie, er De virkelig det blegnæbbede lille Barn, som blev bange for Lokomotivet og spurgte, hvorfor det spyttede?"

„Netop," svarede Marjorie, idet hun lagde sin Haand i hans, „og den lykkeligste lille Marjorie, som De kan tænke Dem, Sir. Hvor er Papa? Na," hendes Kinder farvedes af en dyb Rødme, da hun i det samme saa General Elive ved Regies Arm komme henimod dem. „Papa, dette er den Herre, der første Gang ledsagede mig hid."

„Marjorie," hvistede nu en Stemme ved Siden af hende, og Dommer Gray drog hende kjærlig hen til sig. „Saa var det jo min egen lille Pige, jeg fandt i Diligencen den Gang!"

„Ja," sagde hun med et lykkeligt Smil. „Jeg undres, om nogen Pige i Verden har hørt to saadanne Papaer, som jeg."

„Hør, hør!" raabte muntre Stemmer fra den anden Ende af Salen, „nu skal vi have Taler. Du først, Papa."

Mr. Gray kunde ikke modstaa Rex, han rejste sig, og en dyb Tausshed paafulgte.

„Et Leve da for den kjække, unge Pige, der en Nat red tyve Mil gjennem en af Sydstaternes Skove ind i en fiendtlig Lejr for at frelse en af Unionens Officerer, som var mistænkt for at være en meget efterstræbt Spion. Hun er aldrig bleven raktet, som en Faders Hjerte vilde takke hende — Gud velsigne Marjorie Elive!"

En Klynge af forbaujede Slægtninge strømmede henimod den unge Pige, men Mr. Stevens hvistede hende i Øret: „Bryd Dem ikke om det, Kjære, nu kommer min Tur," hvorpaa han traadte frem og stillede sig midt i Værelset.

Miss Marjorie har ikke anmodet mig om at tale for sig, men jeg føler Trang til at sige nogle Ord her. Jeg var Passager i Diligencen den Decembormorgen, da vor Vært fandt et frysende, skjælvende lidet Barn der, og jeg var Vidne til hans sømme Dmsorg for den forladte Bille. Store Begivenheder er indtruffne som Følge af denne Handling, til hvilken han kun blev tilskyndet af sit ædle, varme Hjerte; han har selv fortalt os, hvorledes hans eneste Søns Liv blev reddet ved dette Bares Kjærlighed og Mod. Maatte der, naar vore Handlinger engang skal forkyndes hist oppe, findes en ibland dem, der kan staa ved Siden af denne i uegennyttig Kjærlighed og Godhed! Jeg er vis paa, at alle vil være med i at ønske hans Velbaarenhed, Dommer Gray, til Lykke."

Thomas.

May's Moder fortæller.

(Sluttning.)

Tiden gik, og May fortalte mere og mere om ham: „Doktor Millet spørger ofte efter Dig, Moder, og jeg har fortalt ham alt om Dig, saa han siger, han allerede holdt af Dig. — Doktor Millet siger, at han snart vil rejse til England, men jeg haaler, at han ikke vil rejse for os; thi vi kommer til at savne ham saa."

Endelig skrev Elisabeth en Dag mere bestemt om Tingenes Tilstand: „Jeg er vis paa, Dr. Millet er forelsket i May, og jeg føler mig overbevist om, at hun elsker ham. Jeg er saa ængstelig, fordi Du ikke er her, alligevel begriber jeg ikke, hvorfor "

skulde lægge Hindringer i Vejen, naar han er en saa elskværdig Mand og i en saa udmærket Stilling."

Jeg ventede nu taalmodigt; der var jo intet for mig at gjøre uden rolig at oppebie en Afgjorelse. Det næste Brev gjorde mig lidt bekymret. „Han fjærner sig fra os," skrev Elisabeth, „stjont jeg er vis paa, han har hende kjær, forekommer det mig, at han prøver paa at holde sig paa Afstand, og undertiden er det mig umuligt at forstaa ham — kanste han ikke har Lyft til at gifte sig eller tror, at han ikke vil blive modtaget."

Saa kom der en Afgjorelse — jeg tror i næste Brev. „Dr. Millet har overdraget sin Praksis til en anden Læge og er rejst bort. Han sagde os ikke Farvel, før han tog afsted, og omtalte ikke, at han havde i Sinde at rejse, da vi sidst var sammen med ham. Jeg ved ikke, hvor han er rejst hen, eller hvor længe han bliver borte. Vor kjære May forsøger at se ud, som om Sagen ikke vedkom hende, men jeg er vis paa, at hun sørger."

Brevet faldt ud af min Haand. Jeg var dybt bedrøvet. Tænk sig, at May skulde elste en Mand, som maatte forlode hende — det var ikke til at udholde. Jeg vidste, hvad Virkning en saadan Sorg har paa et ungt Hjerter, den Følelse af Ensomhed — maatte livslang Glendighed — som den kan bringe med sig, og alligevel var det umuligt for mig at tro, at en saa uskyldig Skabning som May kunde have elsket ham, hvis han var en Sturt.

Næste Dag modtog jeg et Brev fra May selv, og af dette saa jeg kun altfor tydeligt, hvordan Sagerne stod. „Lante Elisabeth er meget snil mod mig, og jeg vilde ikke for alt i Verden forlade hende, men jeg er saa træt af Rom og alle de Menninger, her er. Jeg længes efter Dig, dyrebare Moder; jeg er vist ikke rigtig frisk, og jeg er langfra lykkelig. Gid jeg var hos Dig og sølte dine kjære Arme omslynge mig!"

Alice og Nina var ude, og jeg var alene med det triste, lille Brev, overvældet af al den Sorg, som pludseligt var kommen ind i mit Barns Liv; jeg behøvede ikke at høre mere for at forstaa det hele, og jeg blev siddende ganske stille, idet jeg tænkte paa, hvad der nu var bedst at gjøre. Elisabeth var altfor svag til at vende hjem, før Martstormene var over — mon jeg skulde rejse ned til hende med en anden af mine Døtre og tage May med mig hjem; thi jeg sølte, at hun behøvede den Trøst, en Moder kunde give hende.

Jeg rejste mig og lagde Bed paa Siden, vi havde endnu ikke begyndt at brænde Kul efter engelsk Skik, derpaa gik jeg omkring i Værelset og betragtede aandsfraværende det bonede Gulv og alle de smukke Ting, hvormed det var udstyret. Det var en yndig Morgen: Solen skinnede paa det fine, friske Grønsvær i den smukke Have; Snekløfterne var netop komne op, og jeg tænkte paa May, hvor yndig hun vilde se ud, naar hun til Sommeren gik omkring mellem Blomsterne derude, hvis hun blot var frisk og frejdig. Hun længtes saa ofte efter en engelsk Have!

Da mit Blik faldt paa Bejen, saa jeg en høj Mand nærmere sig Porten, og da han kom nærmere, saa jeg, han saa ud til at være en gammel Mand. Han syntes at være omtrent 30 Aar gammel, høj, mørk og meget vakker — maatte var han yngre, end jeg antog ham for.

Bed Porten standsede han et Øjeblik, som om han betænkte sig, derpaa aabnede han den og traadte ind. Jeg saa ham komme op ad Havegangen og forsvinde under Portalen foran Huset — saa blev der ringet paa Kloffen.

Rigen kom ind med et Visitkort, og før jeg greb det, vidste jeg, at Manden var Doktor Millet, og at det afgjørende Øjeblik var kommet; om en Times Tid vilde May's Fremtid være afgjort.

Hu traadte han ind i Værelset. Jeg vidste ikke, hvor jeg havde seet ham før, men han var mig ikke fremmed. Hans Ansigt bar et Udtryk af Hjertensgodhed, blandet med Kraft og Energi, og han saa ud som en fuldstændig Gentleman, men der var et Skjær af Sørgmodighed i hans Øjne, som om han havde lidt meget og forstod andres Lidelser.

„Mrs. Standing?" spurgte han og kom henimod mig med et venligt Smil, som om han kjendte mig fra før.

„Ja," svarede jeg og saa atter paa ham; thi endog hans Stemme syntes mig bekendt.

„De kjender mig ikke," fortsatte han, „jeg er netop kommen fra Rom; jeg kjender Deres Søster og De-

res Datter, De maa undskyldte, at jeg kommer — men jeg kan ikke andet."

De sidste Ord blev mere ndtalt til ham selv end til mig, det var, som om de ufrivillig var slupne over hans Læber.

„Jeg har hørt om Dem," sagde jeg, „vil De ikke tage Plads?"

Han stod og betragtede mig med et forstendende Udtryk i sit Ansigt, som næsten gjorde mig forvirret.

„Bad de Dem at hilse paa mig, eller er De saa venlig at gjøre det af Dem selv?" spurgte jeg for at hjælpe ham ud af Situationen; thi nu, da jeg havde seet ham, var jeg tilfreds; der var noget i hans Stemme, Udtrykket i hans Ansigt og hans hele Personlighed, som fortalte mig, at han ikke var den Mand, der vilde vinde en ung Piges Kjærlighed og derefter støde den fra sig; jeg sølte mig overbevist om, at den Kvinde, han elskede, vilde have liden Grund til at beklage sig over ham. Det kunde maatte synes at være en overilet Dom — jeg havde jo blot seet denne Mand nogle Minutter — men der er enkelte Menninger som fra første Øjeblik af indgyder os Tillid og Agtelse, og det er skjelden, at vor Dom om dem slaar fejl.

„De bad mig ikke om at besøge Dem," svarede han med lav Stemme, „de vidste ikke engang, at jeg rejste, stjont det var ene og alene for at tale med Dem, jeg drog til England. Jeg kom i Haab om, at De ved Deres Venlighed vilde gjøre dette Møde lettere for mig."

Han var aldeles overvældet af Forlegenhed, og jeg begreb ikke, hvad jeg skulde sige, derfor var jeg ganske taus.

Pludselig fortsatte han, som med en sand Kraftanstrengelse: „Jeg maatte se Dem; thi jeg havde saa meget at sige Dem, trods jeg er en Fremmed, eller De antager mig for en Fremmed — men jeg er bange for at begynde; thi der vil være meget afhængig af Deres Svar."

Han elskede mit Barn, men der var en skjult Mening i hans Ord, der var en Hindring for deres Lykke, jeg var overbevist derom, der var noget, han maatte tilstaa, noget, som bragte ham til at tvivle om Fremtiden.

„Hvorfør er De bange?" spurgte jeg, men han taug, og jeg saa forbauet hen paa ham, idet jeg atter undrede mig over, hvor jeg før havde seet disse alvorlige, sørgmodige Øjne.

„Erindrer De Thomas?" spurgte han — „Thomas Lobb?"

Jeg for op fra min Stol — men, nej, det kunde jo umulig være ham!

„Ja — men" —

„Det er mig, jeg er Thomas," sagde han ligefrem, „jeg plejede at pudse Knive og børste Skotøj for Dem, og De købte en Kulle til min Moder. Jeg har aldrig glemt Deres Godhed, og jeg har ofte længtet efter at se Dem og taffe Dem."

„Men hvor har De opholdt Dem i alle disse Aar?" spurgte jeg aldeles forvirret, saa forbauet var jeg.

„Mange Steder. Jeg var længe i England ved Hospitalerne, men De var i Udlandet, og stjont jeg søgte at saa Deres Adresse, var det mig umuligt. Desuden var jeg bange — ja, jeg kan ligesaa godt sige det med én Gang," fortsatte han, „jeg havde ikke Lyft til at se Deres Datter igjen; thi jeg har elsket hende mit hele Liv. Hun har været mit Hjertes Dronning, mit Ideal, jeg har aldrig engang drømt om at saa se hende mere, men saa mødte jeg hende pludseligt en Aften i Rom. Jeg tænkte netop paa hende, og da jeg saa op, var hun der. Hun kjendte mig ikke, hun kjender mig ikke endnu, men jeg kjendte hende — jeg kjendte hende straks — stjont hun kun var fem Aar, da jeg sidst saa hende."

Han talte saa hurtigt, som om han ilede med at fortælle mig Sandheden.

„Hvor er Deres Moder?" spurgte jeg, idet jeg tænkte paa den stakkels, fattige Kone, der bar det lille, udtærede Barn paa Armen, og paa hans Fader, der sad og varmede sine magre Hænder ved Ilden i det tomme Hus.

„Min Moder ruller ikke Løj for Folk nu," sagde han med en kort Latter. Hvis han havde leet før, vilde jeg vist for have gjenkjendt ham. „Hun er rig og bor i Nærheden af min Søster, som er gift med en Diamantkjøbmand i Syd-Afrika. Synes De ikke, dette klinger storartet?"

„Men fortæl mig om Dem selv," sagde jeg, „hvorledes er det gaaet til, at De rejste bort som Thomas Lobb og kommer tilbage som Doktor Millet fra Rom? Det synes en ren Gaade."

„Jeg fandt min rige Onkel," svarede han, „jeg erindrer, at jeg fortalte Dem, at min Moder haabede, jeg vilde træffe ham; i Romanerne finder man altid en rig Onkel, men jeg fandt min Onkel i Melbourne. Han havde været gift, men baade hans Hustru og hans Datter var døde, og han stod netop i Begreb med at drage afsted til Diamantgruberne i det sydlige Afrika. Han tog sig af mig og var paa sin Maade meget venlig mod mig; hans fornemste Stræben var at gjøre mig til en Gentleman," tilføjede han med et Smil. „Medens han var borte, var jeg i Skole, og efter nogle Aars Forløb kom han tilbage for at hente mig; han havde da tjent en Formue, men han var en af de Mænd, der synes bestemte til at tjene Formuer og atter tabe dem paa Grund af deres egen Uforsigtighed og Ligegyldighed, stjont han ikke fik Tid til at ødelægge denne sidst erhvervede Formue. Han tog mig med sig til England og boede sammen med mig, medens jeg var paa Hospitalet."

„Men hvorledes kom De til Rom?" spurgte jeg, da han standsede i sin Fortælling, som om han ikke var istand til at fortsætte uden Opmuntring.

„Min Onkel rejste med mig, eller rettere jeg rejste med ham, dels fordi han vilde se Europa, og dels fordi han ønskede at forvise sig om, at jeg kunde tale andre Sprog end mit eget, efter at den Lærdom, han havde købt paa mig. I Rom var der Plads for en engelsk Doktor, og jeg begyndte derfor at practicere der, og Onkel John vendte hjem til Graham's Town og døde kort efter. Gid jeg havde været hos ham," tilføjede han med lav Stemme.

„Var han god mod Deres Moder?"

„Ja, han var god mod alle paa sin barske Maade, og jeg bebrejder mig ofte, at jeg ikke forstod ham bedre. De sidste Aar af sit Liv talte han meget om Nytten af en god Opdragelse, og han plejede at sige, at man kastede sine Benge bort, hvis man ikke havde lært at anvende dem paa en god og nyttig Maade."

„Hvorledes gif det til, at De forandrede Navn?" spurgte jeg, for saa længe som muligt at holde ham borte fra Hensigten med hans Besøg; thi jeg var saa overrasket og forstumlet ved at høre, at Dr. Millet og Thomas var en og samme Person; jeg sølte, der kun var én Ting for mig at gjøre, hvis jeg ikke for altid skulde komme til at skamme mig over mig selv, alligevel var det mig umuligt at gjøre det med et glad Hjerter.

Han efterlod mig en Del Benge og ønskede, at jeg skulde antage hans Navn, som rige Onkels plejer at gjøre," svarede han med det vindende Smil, der gjorde hans Ansigt saa tiltrækkende, „jeg har endnu ikke brugt det ringeste af disse Benge; thi min Praksis har været tilstrækkelig, og jeg har villet spare Pengene, indtil —"

Han standsede, men jeg saa paa ham, som om jeg var tryllebunden, og tænkte paa den Tid, da han bar op Kul og lærte May at blæse Sæbebobler. Det var daarlignende gjort af mig; jeg var lidt naragtig. Nu var han kommen for at bede mig, om han maatte fri til May, hende, som jeg ansaa for god for en Prinds — og han var kun den Gut, der havde pudset vore Sko, og hvis Moder havde rullet Løj for at tjene sit Brød! Det var, som om han læste mine Tanker; thi han udbrod pludseligt:

„Ja, jeg er den Gut, der pudkede deres Knive, børstede Deres Støvler og senere bar Uviser omkring i Husene."

„I vore Dage spørger ingen om, hvad man har været," sagde jeg, skamsuld over, at han havde gjættet mine Tanker.

„Hvis hun bryder sig om mig — det er næsten for stor en Lykke at tænke derpaa — hvis hun skulde holde af mig," fortsatte han, „saa vil hun maatte være stolt af, at jeg har arbejdet, som jeg har; thi det var jo et ærligt Arbejde og behageligt i saa tilføjede han muntert, „og hvis jeg havde arbejdet mig op til den Stilling, jeg nu er i, skulde jeg være stolt deraf; men nu har jeg min rige Onkel at taffe derfor; Vren tilkommer ham og ikke mig."

Jeg var taus og gjennemgik i Tankerne de Fortællinger, jeg havde hørt om Mænd, der i sin Barn-dom var Skopudlere eller solgte Apelsiner og alligevel blev store Mænd. Men det er i Almindelighed vanskeligt at erindre Ting i rette Øjeblik.

Varmt Sommerdag. Efter Maleri af Werner Holmberg.

Hjemløse.

„De var altid en brav Gut Thomas,” sagde jeg, idet jeg tænkte paa det blege, lille Ansigt, jeg havde seet for flere Aar tilbage og glemte Manden, der nu stod ved min Side.

„Det glæder mig,” svarede han, „erindrer De min stakkels Moder?” fortsatte han, maaste han med Willie vilde bringe mig til at tænke paa Fortiden — „Hun rullede Løj og gif ud og vaskede for Folk. Hun ønsker ikke, at jeg skal tænke derpaa, og Grace bliver altid vred, naar jeg taler derom” — her lo han muntert — „erindrer De den Dag, jeg sagde Farvel til Eder alle og skulde gaa tilhøjs som en fattig, liden Gut uden en Skilling i Lommen undtagen det Pengestykke, De gav mig. De kysede mig, som om jeg havde været deres egen Søn? Siden har jeg undertiden drømt om, at jeg en Dag kanske kunde blive Deres Søn. — Vil De ikke gjøre min Drøm til Virkelighed?” spurgte han ivrig og bøjede sig forover for bedre at kunne se mit Ansigt; men jeg var ikke istand til at svare.

„Ved hun noget om dette?” spurgte jeg.

„Ved hun noget om dette? — at jeg er Thomas? Nej, hun aner det ikke. Ved hun, at jeg elsker hende? Ja, jeg tror, hun aner det, men jeg vilde ikke tale til hende, før jeg havde talt med Dem og sagt Dem —”

„Det ligner Dem, Thomas,” sagde jeg, „De var altid en brav Gut!”

„Var jeg virkelig?” udraabte han, „jeg er ikke sikker derpaa, men jeg vil blive en brav Mand, hvis hun blot vil have mig, og hvis De og hun vil bære over med mig; thi jeg elsker hende af mit hele Hjerte. Se, hvad jeg har i Lommen! Jeg tog den med for at vise Dem den.”

Han trak frem en liden Sko med et Hul paa Taaen.

„Hyster De, at den faldt ned paa mit Hoved?” spurgte han.

Jeg nikkede, men kunde ikke tale; thi jeg kæmpede en haard Kamp med mit stolte Hjerte. Manden var jo en dannet Mand; ti Gange mere ædel og god end saamangen Mand, der er født til Rigdom og Dovenskab. Hvorledes kunde jeg være saa dum at betænke mig paa at give mit Barn til en hæderlig og ædel Mand, som jeg vidste, hun elskede? Jeg har stadig skammet mig over mig selv for min Opførelse den Dag. Hvis han havde hørt andre Folks Sko, tror jeg ikke, jeg vilde have tænkt noget derpaa, og om han havde friet til min bedste Vens Datter, vilde jeg med Glæde have staaet ham bi. Det var kun, fordi det var May, det nu gjaldt, og hende ansaa jeg for god til en Konge!

Jeg saa paa Stoen, han holdt i Haanden, og tænkte paa, hvorledes hun havde klynget sig til Trappens Rækværk og raabt Farvel, og paa hans opadvendte Ansigt — det lille bekymrede Ansigt — og den alvorlige Stemme, som sagde: „Jeg kommer tilbage, Mijs May.” Nu var han kommen. Han sad ligeoverfor mig og bad om Tilladelse til at bede hende blive hans Hustru.

„Maa jeg følge mit Hjertes Lyst?” spurgte han med en Stemme, som røbede, at han ikke længere kunde udholde min Tausshed, „hvis De ikke giver mig Tilladelse til at vinde hende, vil jeg rejse bort og aldrig se hende mere; thi jeg vil ikke prøve at vinde hende, hvis jeg ikke har Deres Samtykke — tal blot til mig! De betænker Dem, fordi vi var saa fattige, fordi der var en Tid, da vi sultede, fordi —”

„Nej, nej,” afbrød jeg ham. Jeg følte, at mit Hjerte var fuldt; jeg kunde ikke tale, mine Følelser overvældede mig ganske, og Taarerne randt ned ad mine Kinder.

„Sig blot et Ord, er alt i Orden?”

Jeg nikkede; thi jeg manglede Ord til at udtrykke, hvad jeg følte.

Han rejste sig og gif omkring i Værelset, hans Ansigt skimmede af Glæde, hans Øjne straalende.

„Vil De stole paa mig, virkelig stole paa mig?” spurgte han og bøjede sig ned mod mig.

„Ja, Kjære,” svarede jeg, „jeg vil stole paa Dig.”

Det forekom mig, at han ikke var istand til at bære disse Ord med Ro; thi han gif frem og tilbage i Værelset og standsede atter foran mig.

„Jeg kan aldrig blive god nok for hende — aldrig,” sagde han, „maaste hun ikke engang vil antage mig. Jeg er meget bange derfor. Tror De, hun holder lidt af mig?”

„Jeg ved ikke,” svarede jeg; thi jeg vilde ikke røbe mit Barns Hemmelighed.

„Der er noget i mit Hjerte, som siger mig, at hun holder lidt af mig,” sagde han ligefrem; „hun er alt i Verden for mig. Lad mig gaa!” sagde han pludselig, „jeg maa være alene og vandre omkring til Trinet gaar. Jeg kan ikke være her længere; iovermorgen vil jeg være i Rom og skal telegrafere derfra.”

Han tog mine Hænder i sine og saa fjærligt paa mig. „Jeg erindrer den Dag, jeg saa Dem for første Gang,” sagde han, „min Fader sad ved Siden, og hvor glade var vi ikke, naar De sendte Mad over til os! De sendte altid saa meget, at vi alle fik godt deraf,” lo han. „Gud velsigne Dig, dyrebare Moder! Ønst, at Lykken maa følge mig, og at jeg maa faa et godt Svar, naar jeg skal spørge min Elskede, om hun kan holde af mig!”

„Ja, jeg vil ønske det af mit ganske Hjerte!” svarede jeg.

To Dage efter fik jeg følgende Telegram:

„Fra din Søn Thomas og din Datter May. Vi er meget lykkelige.”

Og de er lykkelige. Nu bor han i England, og hans Navn er vel kjendt. May og jeg er meget stolte af ham.

Begge mine andre Døtre er ogsaa gifte. Den yngste er en Officers Hustru, ligesom jeg var, og stjelver, naar Frankrig viser Tænder, eller Preussen kjøber nye Kanoner; thi saa er hun bange, at der vil blive Krig øjeblikkelig. Hun har en eskværdig Mand; men han er ikke lig Thomas.

Min Svigermoder lever endnu, og hun er den eneste af vor Familie, som ikke kjender noget til vor Roman; thi hun er meget stolt af sin gamle Slegt og dens Bedrifter, og hun har Kommando over mig endnu, skjønt jeg snart er en gammel Kone. Det fornøjeligste er, at hun er meget stolt af Thomas og finder det behynderligt, at Kolonierne kan have fostret en saa fuldkommen Gentleman. Forleden Dag sendte hun ham de fleste af sin afdøde Mandes Bøger, da hun var overbevist om, at ingen af Familien vilde sætte mere Pris paa dem, end han.

Stephan, den lille „Gudsridder“

Ved

M. v. D.

Bel-Stagen i Hus Nr. 3, Gade N. N. boede Grev Stephan Warsilav. Han havde 5 Døtre, og den yngste af disse var 12 Aar gammel, da hans længe nærrede Ønske at faa en Søn endelig blev opfyldt.

Denne lille Gut, døbt Stephan ligesom sin Fader, var Kjælebarnet og hele Husets Yndling. Han havde et helt Værelse for sig selv og meget kostbart Legetøj. Den lille Grev Stephan behøvede heller ikke at græde, som andre Børn gjøre, naar en Hest har mistet Bennet, eller en Tinsoldat Hovedet, han behøvede kun at sige til sin Fader: „Jeg vilde gjerne have en Hest” — straks stod en ny Hest ved Siden af den gamle; han behøvede overhovedet kun at ønske, saa fik han straks alt, hvad han begjærede. Naar Vejret var smukt, kunde han kjøre gennem Gaderne i en elegant Vogn eller gaa ud at spadserere med sin franske Bonne. Mangan barfodet liden Gadegut havde seet efter ham og tænkt: „Ja, han har det godt — og jeg —”

Mærkeligt nok havde den lille Grev Stephan allerede ofte tænkt og sagt det samme, naar han havde staaet ved Vinduet i sin Legestue, havde trykket Næsen mod Spejlglasruden og seet ned paa Gaden. Det var dog nogle lykkelige Gutter, som kunde gjøre Snemænd og kaste Snebold af Hjertens Lyst, og som ikke havde nogen „Mademoiselle”, som trak dem i Armen, for at de ikke skulde staa stille, og som frygtede for, at de skulde faa Sne. „Ja, de er lykkelige!” sukede da Stephan. Han saa jo intet til Sulten, som prægede de blege Ansigter, eller den Glendighed, som de sønderrevne Klæder forraadede, og paa den anden Side havde Børnene ikke Anelse om det Kjedsomhedens Spørgelse, som fulgte den lille Stephan i Hælene og ikke lod ham finde Glæde i alt sit smukke Legetøj. De vilde gjerne have byttet med ham, og han — han vendte sig pludseligt om mod Mademoiselle: „Hvorfor er jeg ingen Gadegut?”

Mademoiselle løftede Hovedet ganske forstrækket: „Sy! Svikken Jde!”

„Men jeg vilde saa gjerne være en Gadegut. Jeg vilde saa gjerne gjøre Snemænd og lege paa Gaden, jeg vilde saa gjerne —”

Længere kom han ikke; thi han fik pludseligt Øje paa en gammel Dame, som han for nogle Dage siden havde mødt paa Trappen, og som havde nikket saa venligt til ham, og nu løftede hun et liden Bige op af Sneen. En stor Gut havde fastet hende ned, den lille Bige græd, og nu — ja, sandelig! nu tager den gamle Dame Barnet op paa sin Arm, aftror dets Ansigt og pudser dets Næse. Det var dog ganske mærkeligt!

Stephan havde stor Lyst til at aabne Vinduet for bedre at kunne iagttage denne interessante Begivenhed. Men før han kunde faa Vinduet op, var den gamle Dame forsvunden, og nu smuttede Stephan hurtigt ud af Værelset, han maatte dog se, hvad der var blevet af hende. Mademoiselle var gaaet ud, derfor kunde Stephan uhindret aabne Fløjdøren og stikke sit blonde Hoved ud gennem Sprækken. Hys! der kommer hun! Med langsomme Skridt steg hun op ad Trappen. Da hun saa Stephan, blev hun staaende og smilede til ham. Stephan aabnede Døren mere, rakte sin Haand ud mod den gamle Dame og sagde: „Jeg gaar med Dig!”

„Hvad vil Du hos mig?” spurgte hun forbauset.

„Intet,” svarede han forlegen, „jeg vilde bare saa gjerne gaa med.”

„Men har Du Lov dertil?”

Stephan nikkede. Han havde endnu aldrig tænkt over, hvad han havde Tilladelse til at gjøre, og hvad ikke; han gjorde altid, hvad han vilde, undtagen naar Mademoiselle holdt ham tilbage — da følte han med Uergrelse, at hun var stærkere, end han. Nu var hun ikke tilstede, hvorfor skulde han saa ikke gaa med?

Den gamle Dames, Enkefru Doktor Lezov's, Værelse var i fjerde Etage. Det var et impelt lidet Værelse, men der var en stor Kamin og en gammel Lenestol med høje Ben og brunt Ripsbetræk. Paa en broget Bude laa en hvid Kat og malede. „Hvor nydelig!” sagde Stephan og klappede dens hvide Pels, og Ratten malede endnu højere.

Den gamle Dame havde sat sig i sin Lenestol og saa halvt forundret, halvt smilende ned paa sin lille Gæst, som snart var ganske fordybt i at lege med Ratten og kun af og til kastede et spørgende Blik op i Doktorfruens Ansigt.

„Her oppe er der smukt!” sagde Stephan. Men netop, som han sagde dette, lød Klokker skarpt og hurtigt. Det var Mademoiselle, som søgte efter den unge Flygtning. Forstrækket havde hun søgt efter ham, først i Værelset bag alle Stabene, Gardinerne, under Sengene, derefter havde hun allumeret Tjenestebetjenten. Dog al Søgen var forgjæves, indtil Postbudet forraadede, at han havde seet Stephan gaa op ad Trapperne med Doktorfruen. Højt modstræbende fulgte han nu den ophidsede og aandeløse Mademoiselle og sad snart igjen ved Vinduet i sin Legestue, slang ærgerlig med Benene og ønskede at være en Gadegut og ikke at have nogen Mademoiselle.

Saaledes endte lille Stephens første selvstændige Opdagelsesrejse.

Stephan var et venligt Barn af et roligt Temperament; men han havde dog en egen Willie, ja endogsaa en meget bestemt Willie. Man saa ham næsten aldrig støjende og egenindig; mer med rolig Sejghed kom han altid tilbage til det, han vilde, indtil han endelig satte det igjennem.

„Kjære, jeg vilde saa gjerne gaa til Doktorfruen,” dette havde i 8 Dage Morgen, Middag og Aften været hans Bøn til Mademoiselle, saadelsom til hans Fader og Moder.

„Det gaar ikke an, min Søn,” sagde Faderen.

„Nej, min Yndling, det er et taabeligt Indfald,” sagde Moderen, og hver Gang bøjede Stephan sit blonde Hoved i dyb Bedrøvelse, idet han vedblev at bede: „Men jeg vilde dog saa gjerne, saa gjerne, saa gjerne!”

Efter 8 Dages Forløb blev Mademoiselle sendt som Bud til Doktorfruen, og Resultatet var, at Stephan snart derefter sad ved hendes Fødder med straalende Øjne og glødende Kinder. Den hvide Kat laa paa hans Skjød og malede, i Kaminen brændte en klar Ild, og Stephan var meget lykkelig.

Fra nu af var Stephan en daglig Gæst i Doktorfruens Stue. Ingen kunde begribe, hvad der drog Barnet derhen med saadan Magt. Søstrene drillede ham, og Moderen sagde ofte: "Stephi, sig mig, hvad det er for en Fortryllelse, som holder Dig fangen?"

Saa rystede Stephan leende paa Hovedet og jagde: "Jeg ved det ikke!"

Derjom de trængte mere ind paa ham med sine Spørgsmaal, svarede han, at Katten var saa nydelig, og Fortællingerne saa vafre.

"Hvilke Fortællinger? Lad os dog høre!" trængte da Søstrene ofte nysgjerrig ind paa ham; men Stephan sagde intet. Hvad han hørte deroppe i den lille Stue, var saa mærkeligt og dog saa levende; men at fortælle det igjen forekom Barnet umuligt.

Alle Historierne om Frelseren, som velsigner Børnene, om den dejlige Himmel, hvor Englene spiller paa gyldne Harper, blev en Magt i den lille Stephens Hjerte. Naar han nu saa ud af Vinduet i sit Værelse ned paa de legende Børn, tænkte han paa de mange smaa Engle, som omgav Børnene. Englene var jo ikke som Mademoiselle, der fandt Gadebørnene saa stygge og pjaltede og trak Stephan afsted med sig, naar et saadant Barn kom i hans Nærhed, naar han var ude at spadserere — "Englene elsker netop de Fattige, Forladte og dem, som fryser," sagde jo Doktorfruen. Men Stephan vilde dog ikke mere være nogen Gadegut, — nej, en Ridder vilde han blive, en saadan som de gamle Korsfarere havde været, en Ridder i Guds Tjeneste. Da vilde han gjøre ligesom Guds Engle og beskytte fattige, barskede Børn; ligesom Ridder Martin vilde han skjænke den gamle af Kulde forkomne Mand sin Kappe, dog ikke den halve, men hele Kappen.

"O, der var saa meget, han vilde gjøre! Et helt nyt Liv rullede sig op for den lille Stephan. Han fik pludseligt saa meget at gjøre. Doktorfruen havde jo sagt ham, at han maatte lære saa meget, saa meget for at blive en rigtig Gudsridder.

"Ogsaa Frank?" spurgte Stephan forstrækket.

"Ja, ogsaa Frank."

Stephan kunde rigtignok ikke begribe, hvorfor det var nødvendigt, men Doktorfruen maatte jo vide det bedre, og Mademoiselle var højlig forundret over, at Stephan nu ofte sad med en alvorlig Mine foran sine Bøger og ogsaa ofte laante Fransken et viligt Dre.

En kold Januar dag havde Stephan moret sig med at udføre alle Slags Fægtøvelser paa sin Syngehest. Han var saa ivrig og fordybt i denne Leg, at Mademoiselle ansaa sig selv overflødig og trak sig tilbage til sit Værelse. Lidt efter lidt blev dog Gutten kjed af Legen, og da han ikke kunde finde paa noget bedre, løb han til Vinduet og saa ned paa Gaden.

Men hvad var det? Hvorfor græd den lille Pige derude? Hun er bange for Hunden. Det maa dog den store, leende Gut forstaa! Hvorfor raaber han ikke paa Hunden?

Stephan klatrede op i Vindueskarmen — derjom Mademoiselle havde været der, havde hun ganske sikkert hurtigt trukket ham ned igjen; men Stephan tænker ikke derpaa i dette Øjeblik. Hunden gjøede saa vredt, og Smaapiger er jo naturligvis altid bange.

Nej, det var dog for galt! Nu hidser Gutten Hunden paa hende. "Fy!" raabte Stephan ganske højt, løb ud af Stuen, nedad Trappen, han maatte dog hjælpe den lille Pige.

Først ved Døren faldt det ham ind, at Hunden kunde bide ham, og Gutten slaa ham, men han havde jo sin Sabel i Haanden og vilde jo blive en Ridder, saa maatte han ikke være fejs.

Stephan rev Døren op, gjøende for Hunden mod ham, og derjom den store Gut ikke havde faldt den tilbage, ved jeg ikke, hvad der var blevet af Stephens Mod.

"Du er en slem, styg, ugudelig Gut — Du!" sagde Stephan nu med skjælvende Stemme, og hans Hjerte bankede voldsomt.

Den store Gut stirrede forundret paa ham. Han blev ikke vred, som Stephan havde ventet, han fortog kun sin Mund til et bredt Smil og sagde ikke et Ord.

"Han skal ikke igjen hidse Hunden paa Dig," sagde Stephan derpaa til den lille Pige, som endnu stod der fremdeles grædende. "Nej, ganske vist ikke! Se, deroppe bor jeg, og der fra det Vindue ser jeg altid ud, og der vil jeg se, naar han gjør Dig noget.

Græd ikke mere, Du lille Pige, jeg vil ogsaa give Dig noget! Hvad vil Du have? Jeg vil straks løbe op og hente noget til Dig, dersom —"

Da kom en Vogn kjørende i skarpt Trav, og nu holdt den lige foran Børnene, og ud af Vognen saa Grev Warfilav paa sin lille Søn med et Udtryk af den højeste Forbauselse.

"Stephan, hvad gjør Du her paa Gaden? Hvor er Mademoiselle? Gaa straks ind!"

Stephan var yderlig forstrækket. Saa strengt havde hans Fader endnu aldrig talt til ham, og nu kom ogsaa Mademoiselle og hans Moder og Søstre, og alle skjændte og spurgte, og, o, det var strækeligt! Stephan bøjede sit blonde Hoved meget dybt — og græd. Oprigtig talt vidste han ikke noget bedre at gjøre i denne almindelige Forstrækkelse end at græde.

Et Par Timer senere kom Grev Warfilav ind i Vejestuen til sin Søn — en højst usædvanlig Begivenhed. Han tog Gutten paa Armen og spurgte med en noget alvorlig, utilfreds Stemme: "Sig mig, Stephan, hvorfor var Du løbet ned paa Gaden, og hvad havde Du med Gadeungerne at bestille? Nej, græd ikke, min Søn, jeg vil ikke skjænde paa Dig. — Se saa, det er rigtig vælg dine Taarer og svar mig, Stephan!"

Stephan sukede dybt. "Jeg — jeg maatte jo, Papa — den lille Pige —"

"Nu, hvad saa?"

"Den lille Pige var saa bange, og den store Gut hidjede Hunden altid mere — og —"

"Og hvad kom det Dig ved, min Søn?"

Stephan saa paa sin Fader med et Udtryk af ubestrikelig Undseelse. "Jeg vil blive en stor Ridder," sagde han jagte.

Et Smil bredte sig over Grev Warfilavs alvorlige Ansigt. "En Ridder, Stephi, og derfor maa Du løbe bort fra Mademoiselle og stræmme os alle sammen saa?"

"En Gudsridder, Papa," sagde Stephan endnu jagtere, "som beskytter fattige Smaapiger."

Grev Warfilav taug, og Stephan saa ikke, at hans Faders Øjne var blevne fugtige. "Gud velsigne Dig, min Søn!" sagde Grevens alvorlig. "Men vil Du blive en Ridder, saa maa Du først lære Lydighed. Forstaa Du mig?"

"Ja, Papa!"

"Uden Tilladelse gaar Du aldrig mere udenfor Huset."

"Nej, Papa!" — Men kun nylende kom det over Stephens Læber, og to store Taarer randt ned ad hans Kinder — han kunde ikke hindre det.

Faderen kyssede ham og gik, og da han kom ind i sit Værelse, kastede han sig i sin Lænestol, bedækkede Ansigtet med sine Hænder, og saaledes sad han længe, længe. Billeder fra hans egen Barndom steg frem for hans Grindring, glade, jollye Billeder. Hans fromme Moders milde Ansigt hvede paa ham ud af Stephens Øjne; det var endnu aldrig faldt ham ind, at dette Barn lignede hende saa. Gutten vilde være en Gudsridder! Hvorledes var denne Tanke faldt ham ind. Selv havde han engang ved sin Moders Haand traadt ind i mangt et Armodens Hjem; men hvorledes kunde hans lille Stephan have stiftet Bekjendtskab med Armod og Elendighed? Hvem havde talt til Barnet om Gud?

"Dej har han alle Steder, som Midlerfattes ej —"

Lød det i Grevens Hjerte. Det var ogsaa en af hans Moders Sange, en Gjenklang fra gamle, gamle Dage.

"Mærkeligt," mumlede han, "meget mærkeligt!" Af, han havde jo selv engang været et fromt og lykkeligt Barn! Han havde ogsaa som Mand været from, han var steget højt — det havde været hans hele Stræben at blive en anseet Mand. Han havde naaet sit Maal: Rig, fornem, stolt. Hvad vilde han mere? Var han ikke tilfreds?

"Stephan, min Søn, Du skal blive lykkelig!" og uvilkaarligt foldede han Hænderne. "Gud bevare Dig, mit Barn!"

Ikke længe efter denne Dag havde Mademoiselle pakket sin Kuffert. Stephan havde staaet ved Vognen og seet hende kjøre bort, og da der ikke straks var kommen en ny Mademoiselle, saa nød Stephan

en uvant Frihed. Han fik Lov at være mere end ellers i Dagligstuen, Søstrene legede med ham, og idag skulde han endog saa ud at kjøre med sin Fader. O, det var herligt! Papa havde lovet, at de skulde gaa ind i en Butik, hvor Stephan skulde faa Lov at kjøbe noget. Hvad skulde det vel være?

"O, jeg ved det! En Bue, Papa, en Bue!" jublede Stephan, medens han gik ned ad Trappen ved sin Faders Haand. Nu sad de i Vognen, Hestene satte sig i Bevægelse, da trak Stephan sin Fader i Armen:

"Se, Papa, se der!"

"Hvad, min Søn?"

"Der er hun jo, Papa!"

"Hvem mener Du, Stephi?"

"Den lille Pige. O fy, hvor hun ser ud! Der er jo et stort Hul paa hendes Jakke!"

"Barnet ser ud til at være fattigt," sagde Grev Warfilav ligegyldig.

"O!" sagde Stephan estertentfremt, "kan hun da ikke kjøbe sig nogen ny Jakke, fordi hun er fattig?"

"Sandsynligvis ikke," svarede Grevens.

"Hvorfor giver da ingen hende noget?"

"Det ved jeg ikke, Stephan, jeg kjender ikke Barnet."

Svaret lød utaalmødt, og Stephan bøjede Hovedet, som han altid havde for Sædvane og taug.

"Ser Du den smukke Butik, Stephan?"

Stephan nikkede. "Papa vil Du ikke give hende en Jakke?"

"Nonsens, min Gut! Jeg kjender hende jo ikke — hvad tænker Du egentlig paa?" Og Vognen rullede videre.

"Papa! — Men jeg vilde det saa gjern, kjære Papa!"

"Hvad vil Du? En Bue!"

"En Jakke, Papa, for den lille Pige."

"Nej!"

"Jeg vil ingen Bue have, Papa, det er ganske fandt!"

"Stephan," begyndte Grevens ærgerlig, men han taug atter; thi han havde stuet ind i de blide, bøn-faldende Barmesøjne, og der laa en forunderlig Lygthed i disse Øjne, som gjorde, at han igjen maatte tænke paa sin Moder; hun havde ogsaa høvt saadanne blide, blaa Øjne. — "Min Søn, Du skal selv kjøbe til den lille Pige — alt, hvad Du vil! Og Buen skal Du ogsaa faa!"

Foraaret havde holdt sit Indtog i Landet. Vinduerne i Stephens Vejestue stod alle aabne; men hans blonde Hoved var ikke at se. Forgjæves saa den lille Pige derop — atter og atter. "Hun maa fremdeles være syg," sagde hun skuffet.

Ja, han var fremdeles syg. Hans Kinder glødede i Feberhede, og hans blaa Øjne syntes endnu større end ellers og funkede med en overnaturlig Glans. Hans smaa, runde Hænder var blevne tynde og hvide. De syntes ikke at finde nogen Hvile, disse brændende smaa Hænder, ligesom i ængstelig Søgen for de frem og tilbage.

"Papa! — Hvor er Papa?"

"Han vil straks komme, min Søn, straks!" sagde Moderen med undertrykt Hulken.

"Jeg maa finde den, den gyldne Nøgle — søg dog, Papa — Bogen er borte, de tog den med sig, da de bar Doktorfruen bort — Mellem Blomsterne ligger den, ved Du, Papa! Jeg maa dog kunne den Sang, som Englene synger — o, Papa! Papa — kjender Du intet til Frelseren? — hvorfor vil Du ikke sige mig noget —" og Stephan brød ud i en jagte, klagende Hulken.

S. Sideværelset sad Grev Warfilav med sin Moders Bibel i de skjælvende Hænder; hurtigt bladede han frem og tilbage, tilbage og frem — turde han da intet finde for at trøste sit døende Barn?

"Bed dog, Papa!" lød det nu fra Sideværelset — "se, der kommer alle Børnene — de synger — Papa, vil Du ikke? jeg maa afsted, Papa!" og med febrilsk Hast forsøgte Stephan at springe ud af Sengen.

Grev Warfilav lagde Bibelen fra sig og ilede ind i Sideværelset. Han kastede sig paa Knæ ved Siden af sin Søns Seng.

"Bed dog, Papa!" havde Barnet sagt, men intet Ord kom over hans Læber, hans Sukommelse vigtede ham, han kunde ikke mere erindre nogen Bøn. Hvor

var alle Bønnerne fra hans Barndom blevne af? Han, som havde villet opfylde ethvert af sin Søns Ønsker, han kunde nu ikke efterkomme hans angstfulde Bøn.

„O, Gud, jeg kan ikke! Hjælp mig dog!“ kom det endelig som en Stønnen over hans Læber. Og saa Grevinden var sunket paa Knæ — der var stille i Værelset, man hørte ikke andet end det hurtige Aandedræt af BARNET, som syntes at svede.

Nu for Stephan igjen op. „Ja — ja — straks! Kjære Frelser! — Sig det dog, PAPA!“

„Ja, Stephi, ja! Gud vil hjælpe mig til at sige det —“ og atter blev der en lang Taushed; Grevinden havde skjult Ansigtet i sine Hænder.

„Fader vor, Du som er i Himmelen!“ Lød nu BARNETS Stemme alvorlig og klar. — „Hel —“

Ligesom befriet fra en Byrde løstede Grev WARFILAV Hovedet. Gud være lovet! Dette havde han ikke glemt, og nu bad han hele den hellige Bøn over sit BARN.

„Amen,“ sagde Stephan og smilede. Med sine klare milde Øjne saa han paa FADEREN. „Jungen har bedet med mig, siden Doktorfruen døde“ —

„Jeg vil gjøre det, min Søn — jeg vil lære det, saasandt hjælpe mig Gud.“

„Smille PAPA,“ sagde Stephan og strøg med sin Haand over FADERENS Ansigt. „Smille PAPA!“ gjentog han saa med sagte, drømmende Stemme. „Smille —“

Saa blev det stille. Stephan sov. Lydløst rejste Grev WARFILAV sig fra sin knæbøjede Stilling, hans Ansigt var sigblegt.

„Mand, Du er ogsaa ihj!“ sagde Grevinden forfækket.

Han rystede paa Hovedet. „Emmy!“ sagde han med bævende Stemme, „vi maa vende om. Se, vi har levet et forgjæves og tomt Liv. At ombvende sig og blive som Børn, det er Guds Riges Hemmelighed.“

Uger var forløbne, tunge, ængstelige Uger. Idag kunde Stephan for første Gang forlade Sengen. FADEREN havde selv baaret ham hen i den store Sænestol, og nu stod de alle omkring ham. Stephan smilede — et mildt, undseligt Smil. De saa alle saa underligt paa ham; endog saa Søstrene, som ellers altid drillede ham, saa saa alvorlige og bevægede ud, saa han blev ganske forlegen.

„Hvorfor ser I saa paa mig?“ spurgte han endelig.

„Vi ser i Dig et Guds Under, min kjære Søn,“ sagde Moderen. „At Du igjen er bleven frisk, det er et Under af hans Naade.“

Det klang saa højtideligt, at Stephan blev ganske rød. Men da FADEREN bøjede sig ned til ham og ganske sagte hvistede til ham: „Stephi, min Søn, ogsaa jeg vil blive en Gudsridder ligesom Du,“ da lagde han begge Armene om FADERENS Hals.

„PAPA!“ mere kunde han ikke sige, men hans Stemme lød som en sagte Jublen. Han var meget lykkelig, skjønt han ikke rigtig forstod, hvad alt skulde betyde.

Det gylndne Solstik strømmede ind gennem Vinduet, og gennem Grev WARFILAVS Hjerter lød det sagte: „Se, jeg gjør alt nyt! Lovet være Du, Herre, min Gjenløser!“

Mærkelig Redning.

Ludvig VIII, Landgreven af Hessen, død 1793, som i Almindelighed tilbragte Sommeren paa det smukt beliggende Slot Kranichstein i Nærheden af Darmstadt, var en mild, retfærdig Herre. Han overholdt Tugt, Sædelighed og Orden i Landet og syntes ikke om de omstreffende Zigeunere. Af den Grund bar de Nag til den strænge Landgreve, og dette Nag blev saameget større, da følgende tildrog sig.

I den grevelige Skov i Nærheden af Slottet havde for nogle Dage siden en temmelig stor Skare slaaet sig ned og drev nu deres Væsen der. En af dem, det var endog saa deres Høvding, begav sig en Dag til det aarlige Marked i Nærheden, blev greben i Thyveri og bragt i sikker Forvaring.

Da Landgreven hørte dette, opvakte hans retfærdige Uvillie endnu mere over, at disse frække Zigeunere opholdt sig saa nær ved hans Slot. Fangen førtes for Retten, og Dommen lød, at han skulde hænges.

Istedetfor at forlade Stedet efter Dommens Fuldbyrkelse, skjulte de sig i den tykkest Skov og besluttede at hævne sig og skyde Landgreven, naar han næste Aften rejste til Darmstadt.

M blandt Banden var der en vakkert Ungling, som fandt det uretfærdigt at smigmyrde den gode Fyrste, og han ilede derfor tidlig den næste Morgen op til Slottet for at tale med Landgreven.

„Hr. Landgreve,“ begyndte Zigeuneren, efterat han var indladt, „Du gaar en stor Ulykke imøde. Derfor Du vil tillade mig at blive i dit Land og ernære mig rebeligt, saa kan og vil jeg redde Dig fra den Død, som truer Dig endnu idag.“

Bestyrtet saa de omstaaende Hoffolk paa hverandre; men Landgreven sagde: „Jeg véd, at jeg, dersom Gud vil, kan dø endnu idag; men ikke fordi Du siger det. Dog vil jeg ikke afflaa din Bøn, dersom den er ærlig; men Du skal blive en Kristen og leve som en Kristen.“

Zigeuneren saa Landgreven rolig ind i Øjet og sagde: „Hr. Landgreve, foragt ikke mine Ord, fordi jeg er Zigeuner. Du har igaar ladet Bandens Hovedsmand henge. Stor Skade var det ikke; men hele Banden har svoret Dig Døden. Dersom Du iaften fjører til Byen, vil Du blive stude ligesaa sikkert, som jeg nu staar foran Dig.“

Zigeuneren Alvor gjorde nu Indtryk paa Landgreven. „Dersom Du har talt Sandhed,“ sagde han, „saa vil jeg rigelig belønne din Redelighed, dog maa Du blive her paa Slottet til imorgen. Du skal ikke lide Mangel paa noget.“

Zigeuneren blev ført ind i et sikkert, velbevogtet Værelse, og i al Stilhed traf man da de nødvendige Forberedelser. En Adjutant red til Darmstadt og gav Befaling til, at Soldater i al Hemmelighed henimod Aften skulde omringe Skoven.

Da det blev Aften, fjørte begge Landgrevens Vogne ganske rolig ud af Slottet; men den første, i hvilken Landgreven altid plejede at sidde, var tom, medens han selv og 3 tapre Ledjagere sad velbevæbnet i den anden. En Ryttertrop ledsagede Vognene i nogen Afstand.

Da den første Vogn kom til det Sted, som Zigeuneren havde betegnet, blev der pludselig Larm i Skoven, fire Zigeunere styrtede løs paa Vognen, affyrede sine Geværer, og alle Kuglerne trængte igennem Vognens Vægge. Sikker paa, at deres Hensigt var naaet, vilde de skyndsomt ile tilbage til Skoven, — men Landgreven og hans Ledjagere spærrede dem Vejen, og i susende Galop sprængte Rytterne til. De bestyrkede Morderere blev tagne tilfange og bundne. Da hørtes en voldsom Larm i Skoven; thi Soldaterne havde fanget hele Banden og opløstede et vildt Sejerskrig.

Landgreven lød sig nu ikke mere holde tilbage, og neppe kunde hans Ledjagere følge ham, saa hurtig ilede han dybere ind i Skoven. Pludselig blev han staaende ved Stammen af et Egetræ; thi ved hans Fødder legede et lidet Zigeunerbarn sorgløst med en liden Hund. BARNET var ganske ubekymret for det, som foregik rundt omkring. Det var et vakkert BARN, og da Soldaterne bragte Fangerne did, viste det sig, at det tilhørte den vildeste af Mordererne, som netop havde stude paa Landgreven. Dets Moder var død.

Hvad gjorde Landgreven? Greben ved Tanken paa den mærkelige Redning, som ved Guds almægtige Barmhjertighed var bleven ham tildel, løfter han det smukke BARN paa sine Arme, hjærtegnen det og lover, at han vil være dets Fader og Forsørger for saaledes at vise sig taknemmelig for Guds Naade.

Morderne fik sin velfortjente Straf, og hele Banden blev sendt over Grænsen. Men Fyrsten sørgede faderligt for, at BARNET fik en god Opdragelse. Da Gutten var vokset op til en brav Mand, blev han ansat som Opsynsmand i den samme Skov, i hvilken hans Fader havde eftertragtet Fyrstens Liv.

Varm Sommerdag.

[Til Billedet.]

Under ovenstaaende Titel bringer vi idag vore Læsere et Billede af en af Finlands mest fremragende Malere, Berner Holmberg, der var en af Kunstens Bannerførere i sit Fædreland. Han havde hentet sin Hustru fra Norge, og hans Pensel har ogsaa tegnet vor Natur, da han var paa sin Bryllupsrejse i Kristiania. Holmberg fødtes 1830 og døde 1860, men den flittige Arbejder udrettede meget i sit korte Liv.

Vort Billede forestiller en Landvej midt i Juristkoven i Finland. Det er en varm Sommerdag, og en Vogn fjører henad Vejen indhyllet i hele Skyer af Støv.

Helsingfors.

[Til Billedet.]

Finlands Hovedstad, Helsingfors, er paa vort Billede fremstillet i fem Dele. Øverst tilhøjre er det nye Stænderhus, hvor Finlands Stænder kun har sammentraadt én Gang. Nedenunder har vi den Runebergsske Esplanade; i Baggrunden sees det svenske Theater og i Midten S. L. Runebergs Statue, som vort Midtbillede nærmere fremstiller. Billedet øverst tilvenstre fremstiller Helsingfors set fra Havnen, og under dette sees den søndre Havn med sine Skibe og sin Torvhandel. Saa begge de sidste Billeder sees Nikolaiskirken. Helsingfors har i de sidste Aar vundet betydelig i Folkemængde, og nylig talte Byen ca. 60 000 Indbyggere. Den er en livlig By, Civilisationen er høj, og Kunstens blomstret. Finlands unge Hovedstad udfylder godt sin Plads.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Sygdomssymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Bopæl, Levevis og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa oplyses. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaneder.

Abonnent J. Dpdal.

Det af Dem nævnte Middel er, som alle flige Artiklær, af tvivlsomt Værd.

Forsøg Vaskning med Gronløbe og Vand og tor godt af efterpaa med et grovt Haandklæde.

* * *

Henriette T.

Det er vel tvivlsomt, om det i det helcaget kan kaldes en „Sorte“. Oplysningerne er for saa. De bør helst lade en Læge se paa den og — om fornødiges — tage den bort.

Af „Illustreret Familieblad“, som cedigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Af Jeanie T. Gould [Slutn.] — Thomas. May's Moder fortæller. [Slutn.] — Stephan, den lille „Gudsridder“. Ved M. o. D. — Værlig Redning. — Fiende i Sigte. [Billede.] — Varm Sommerdag. [Med Billede.] — Gjenløse. [Billede.] — Helsingfors. [Med Billede.] — Lægeraad.